

Verkondiging bij de viering bij de aanvang van de pelgrimage naar Rotterdam – 13 augustus 2018

Eerste lezing: Ezechiël 1,2-5.24-28

Matteüs 17, 22-27

‘Geef aan de keizer, wat aan de keizer toekomt, en aan God wat aan God toekomt,’ is een bekende uitspraak van Jezus. In dit evangelieverhaal gaat het echter niet over een wereldlijke belasting, maar over het innen van de tempelbelasting. Het belasting betalen aan de keizer was natuurlijk problematisch. De Romeinen vormden de bezettende macht, en het was juist de hardwerkende arbeider die vooral leed onder de belastingdruk terwijl er genoeg anderen waren zoals tollenaars die het innen van belasting of tol als een goede mogelijkheid zagen om zichzelf te verrijken. Met de tempelbelasting leek het dezelfde kant op te gaan. Het was geen vrijwillige ‘kerkbijdrage’ meer, geen moreel appel om naar vermogen bij te dragen, maar meer een verplichting om flink bij te dragen. Jezus heeft het er moeilijk mee. Hij zegt niet ronduit dat je maar moet betalen, maar hij zegt ook niet dat je niet zou moeten betalen. Het punt is dat je er niet aan ontkomt om te betalen wil je in de samenleving kunnen blijven functioneren.

Het gaat hier duidelijk om een spanningsveld. En spanningsvelden zijn voor ons dominicanen niet onbekend. Sterker nog we bestaan bij de gratie van spanningsvelden.

Bijvoorbeeld:

dominicaans leven heeft elementen van contemplatief leven en van actief leven;
dominicaans leven is een leven in kerk en in de wereld, denk maar aan het beeld van de bijbel in de ene hand en de krant in de andere hand;
dominicaans leven is ook een voortdurend zoeken naar een balans tussen traditie en vernieuwing.

Maar de spanning die Jezus ervaart bij het moeten betalen van belasting heeft een specifieke lading. Het is een spanning die frustrerend werkt.

De meeste spanningen die wij als dominicaan ervaren, kunnen juist inspirerend werken of vruchtbaar worden gemaakt. Daar waar dat niet het geval is, moeten we oppassen. Het heeft er bijvoorbeeld toe geleid dat we de jongere generatie wat eerder dan gepland de kans geven een eigen traditie op te bouwen in een nieuw samengestelde gemeenschap.

Het is een unieke uitdaging en kans om het gemeenschapsleven opnieuw te doordenken en vorm te geven en om nieuwe wegen te vinden van dominicaanse verkondiging in een groot stedelijke omgeving, die sterk multicultureel is.

Vandaag beginnen jullie – ik spreek nu tot de studentbroeders – aan dit nieuwe project. Het is een afscheid van het studentleven in Huissen en Oxford op weg naar een nieuwe nog onbekende toekomst.

Het is mooi dat jullie ervoor gekozen hebben om deze overgang te markeren, jezelf de tijd te gunnen om het op je te laten inwerken. Jullie hebben daarbij gekozen voor een voettocht – een pelgrimage van Nijmegen, een oude dominicaanse stad, naar Rotterdam waar vanaf de 15^e eeuw dominicanen hebben gezeten. En met de keuze van de pelgrimage hebben jullie bewust een spanningsveld opgezocht. Een spanning die past bij de dominicaanse spiritualiteit, maar die jullie tegelijkertijd vruchtbaar willen maken, namelijk de spanning tussen de verstilling die behoort bij een pelgrimage enerzijds en anderen de gelegenheid te bieden om mee te lopen of het mee te beleven via sociale media anderzijds.

Ik wens jullie toe dat jullie aan die verstilling echt toekomen en dat jullie voelen vanuit je hart dat de Heer als het ware met je meeloopt. Het hoeft niet zo te zijn dat dit uitmondt in een groots en meeslepend visioen zoals Ezechiël die beschreef in het verhaal dat wij hoorden als eerste lezing.

Terug naar het evangelieverhaal.

Jezus betaalt uiteindelijk niet alleen de belasting voor hemzelf, maar ook voor Simon. Jezus lost ook Simons' belastingschuld in. En dat is een mooi beeld. We hoeven de lasten van het leven niet allemaal zelf te dragen. Ze kunnen ook uithanden worden gegeven mits jij je aan de Heer toevertrouwt.

Maar of dit geldt voor een pelgrimage? Deze zullen jullie zelf moeten volbrengen doorheen verschillende weersomstandigheden, vermoeidheid en fysiek ongemak. Er is geen Christoffel die je op je rug neemt en verder draagt, hooguit een bezemwagen die je opduwt.

Ik wens jullie van harte een indrukwekkende pelgrimage toe waarmee je spiritueel gevoed wordt om in dankbaarheid afscheid te kunnen nemen van het leven dat geweest is in Huissen en Oxford en met groot verlangen en energie te starten in een nieuwe gemeenschap met een missie die nog ontdekt moet worden.

Om de woorden van Thijs Caspers te gebruiken: 'Dat jullie mogen thuiskomen in het onbekende.'

René Dinklo o.p.